

[AxeI Ivan Pedersen.]

beværtning for hver 122 indbyggere her i landet. Ved beværterloven af 1912, der var den første lov i sin art, blev antallet sat til 1 for hver 350 indbyggere, og ved revisionerne 1924 og 1939 gik man hver gang et skridt videre, og når der nu foreslås en yderligere indskrænkning, finder jeg dette naturligt, så meget mere, som det, at der er for mange virksomheder, ikke giver de bedste muligheder for at drive en sund forretning.

Det har været de lokale bevillingsnævn, som har udstedt bevillingerne — og for et åremål på enten 5 eller 8 år. Bevillingsnævnenes beføjelser er imidlertid blevet noget beskåret af overbevillingsnævnet, en omstændighed, der har givet sig besynderlige udslag, som for en tilhænger af størst muligt lokalt selvstyre ikke altid har forekommet lige indlysende.

Overbevillingsnævnet burde efter min formening udelukkende være en appelinstans, idet jeg tror, at de kommunale myndigheder på disse områder i det store og hele bedst skønner i disse sager.

Der har i kommissionen været fremsat ønske om, at det åremål, der fastsættes for en bevilling, sættes ned fra de 5 eller 8 år, men man har i kommissionen ikke kunnet trænge igennem hermed. Jeg anser det heller ikke for afgørende, blot der ved udstedelse af nye bevillinger på grund af forretningsoverdragelse var en beføjelse til at udstede sådanne på kortere tid, og jeg er ud fra praktiske erfaringer ikke enig med kommissionens flertal i dens synspunkter her.

De synspunkter, den højtærede handelsminister har fremsat om spørgsmålene flytning af beværtninger og to forretningssteder, kan jeg tilslutte mig, ligesom jeg ikke kan finde noget at indvende mod, at der for stormagasinerne vedkommende fortsat gives mulighed for udøvelse af restaurationsvirksomhed, en virksomhed, der efterhånden er indgået som et naturligt led i de pågældendes virksomheder.

Det er et spørgsmål, om man ikke bør gå et skridt videre og skabe lov hjemmel for, at smørrebrødsforretninger i større udstrækning kan betjene det store arbejdende publikum på en tilbørlig måde. Det forekommer mig i hvert tilfælde urimeligt, at man ikke, hvis man går ind i en sådan forretning og køber et stykke mad, må for-

tære det på stedet. Der ligger heri en beskyttelse af restaurationsfaget, som dette sikkert selv finder det ubilligt at opretholde.

Reglerne for sammensætningen af de lokale bevillingsnævn foreslås ændret, således at beværternæringens udøvere fremtidig vil være afskåret fra at være medlemmer, og det må vel siges, at der her foreligger et forslag med en naturlig konsekvens af den enkeltes stilling, analogt med, hvad man på andre områder har gennemført, når det drejer sig om afgørelser i sager, hvori man kan have en personlig interesse. Jeg må dog tilføje, at erfaringerne fra landets købstæder går ud på, at der i almindelighed ikke har været besværligheder, fordi hotel-ejere eller restauratører har været medlemmer af bevillingsnævn. Iøvrigt gælder bestemmelsen også for borgmestre, som er medlemmer af direktion eller bestyrelse for et selskab, der driver virksomhed som hotel-ejer eller gæstgiver.

Bestemmelsen om bevillingsnævn har hidtil kun været gældende i købstæder med mulighed for under visse forudsætninger at kunne indføres i landkommuner. Der har i kommissionen været ført drøftelser om lemper i disse bestemmelser, men da sagen hænger nøje sammen med bestemmelsen om kommuneafstemninger, forstår man udmærket betænkelighederne ved gennemgribende ændringer, selvom man kan pege på områder, hvor det med den udvikling, der finder sted i de såkaldte bymæssige kommuner, må forekomme rimeligt at foreslå en ændret praksis, og jeg finder det naturligt, at drøftelserne herom fortsættes under udvalgsarbejdet.

Gennem forslaget om, at gæstgiveradkomster fremtidig skal meddeles ved bevilling, søger man at højne hotelniveauet, og det samme ønsker man gennem forslag om beskyttelse af hotelbetegnelsen, og der er her foreslået bestemte regler om, hvornår betegnelsen hotel må benyttes. Jeg finder disse forslag betimelige, uden at jeg på forhånd tør binde mig til de normer, som kommer til udtryk i kommissionsbetænkning I vedrørende det værelseantal, der indenfor de forskellige områder er foreslået.

I forbindelse med beskyttelse af hotelbetegnelsen finder jeg anledning til at bemærke, at der måske også burde fastsættes regler for oprettelse og drift af „moteller“,